

Hymyile, sinua tarkkaillaan

Ratsastan maastossa pari kolme kerta viikossa. En pidä itseäni erityisen innokkaana maastoilijana – pitkän ravimaaston painaminen voi rehellisyyden nimessä olla ikävystyttävää. En myöskään julistuksellisesti ajattele, että maastoilu olisi hevoseni (tai minun) psyykelle niin kovin, kovin tärkeää tai että se kehittäisi hevostani (tai minua). Tai no, tietysti maastoilu on tärkeää ja kehittävää. Mutta ennen kaikkea se on minusta itsestäänselvyys. Miten voisi edes ratsastaa käymättä välillä maastossa, edes vähäsen?

Maastoilu tarkoittaa käytännössä kaikkea ratsastusta, joka ei toteudu maneesissa tai kentällä – tosin maastossa mennään kenttälaukkaa, mutta ei takerruta nyt siihen. Maastoilumahdollisuuksien kurtistuminen ovat tuttu ongelma kaupunkitalleilla mutta yhä enemmän myös maaseutumaisemmassa ympäristössä ainakin eteläisessä Suomessa.

Maneesien ja kenttien ulkopuolella liikkuu autoja, joiden kanssa hevoset olleet kitkaisessa suhteessa varmasti siitä asti, kun Suomi alkoi autoistua. Teini-iässä maastoreitti rekkojen liikennöimän asfalttitiien varressa oli vielä hyvä idea, mutta nyt aikuisiässä kuudenkymppin hiekkatiekin tuntuu jo vähän kyseenalaiselta. Autoliikenne ei kuitenkaan ole ainoa asia, joka rajoittaa vapaata maastoratsastusta. Rakentaminen ja kulkureittien muu virkistyskäyttö vaikuttavat asiaan – ja paljon on kiinni pelkistä asenteista.

Kolusin hevoseni kanssa Pohjois-Suomen korpimaita muutaman vuoden ajan, ja sielläkin toki tuli törmäytyä pariin rajoitukseen: puomit estivät kulun kaatopaikalle ja armeijan ampumaradalle. Eipä tullut mieleen valittaa niistä rajoituksista! Nyt etelässä asuessa tilanne on toista: maastoilijan on käytännössä opeteltava ulkoa jokaisen polunnsän ja tienpätjän luvallisuus tai luvattomuus. Pohjoisessa ratsastusta helpotti, että kyse oli pitkälti valtion maista. Etelässä maan-

omistus on tilkkutäkkimäistä. Kun yksi maanomistaja kieltää ratsastuksen, kokonainen reitti voi katketa niin, että äkkiä pyöritäänkin tallipihassa kuin sillit suolassa.

Eikä kyse ole vain uhasta maastoratsastukselle. Pääsy vaikkapa naapurimaneesiin saattaa estyä tyystin. Kai ne hevoset sitten häiritsevät ja kuluttavat tienpohjia, vai mistä oikein on kyse? Auttaisiko kolehti tallilla ja kylmän kahisevan tarjoaminen tienhoitokunnille? Hyvä viinipullo joulutervehdykseksi? On kuulunut juttua, että nekään eivät aina auta. Paikoin herää vaikutelma, että ratsastus kielletään vain, koska se voidaan kieltää.

Ratsastajien ja ympäröivän yhteisön suhteen vaaliminen on keskeistä niin kattojärjestölle kuin yksilöille. Ratsastus kuuluu jokamiehenoikeuksien piiriin, ja oikeuksista on toki pidettävä kiinni. Nykytilanteessa vastuuntuntoinen maastoratsastaja käyttäytyy silti muita kohtaan mahdollisimman korrektisti. Siis pysyttelee niillä sallituilla reiteillä, opettaa hevosensa tavoille, kiittää hiljentäviä autoja vähintään nyökkäyksellä, antaa tietä tai siirtyy alta pois. Lisäksi, kaiken ilmelyyden uhallakin, kanssakulkijoita kannattaa tervehtiä ystävällisesti, ihan sillä hymyllä.

Oman kokemukseni mukaan moni kulkija yllättyy kontaktista iloisesti ja vaihtaa mielellään sanasen säästä tai vaikkapa ratsun rodusta. On kuin jää sulaisi. Se herättää ajatuksia. Näkeekö osa ihmisistä hevosen ehkäpä pelottavana ja ratsastajan siellä selässä vähän kopeana, ylemmydentuntoisena hahmona? Auttaako yhteiselo edes osaltaan niin pieni asia kuin hymy? Ratsastajien ja muiden kulkijoiden tarpeiden sovittaminen on iso haaste, mutta kohteliaisuuteen me emme ainaakaan menetä kasvojamme.

MARIANNE ROIVAS

★ uutisia

★ tuoreita kilpailutuloksia

★ käyttäjien oma kuvagalleria

★ vilkas keskustelupalsta

★ myynti-ilmoituksia

★ laaja linkkilista

www.ratsastus.net